

ת"פ 19946/07/13 - עידן יוסי קדוש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 19946-07-13 מדינת ישראל נ' קדוש

לפני
המבקש:
כב' השופט משה יועד הכהן
עידן יוסי קדוש
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני ו/או גלית פז ו/או עו"ד אורלי
בראונשטיין
נגד
המשיבה:
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד יובל קידר

החלטה

- נגד המבקש, עידן קדוש (להלן: "**המבקש**") הוגש כתב אישום ביום 10.7.2013, המייחס לו עבירות של נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), ירי באזור מגורים, לפי סעיף 340א לחוק ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק. ביום 14.7.2013 הוגש כתב אישום מתוקן, על דרך של תיקון תיאור העובדות תוך החלפת המילים "המתלוננים", במילים "האחים אזולאי" (להלן: "**כתב האישום**").
- ביום 24.6.2013, נעצר המבקש. ביום 3.9.2013, הורה בית המשפט במסגרת תיק המעצר בעניינו, על שחררו של המבקש לחלופת מעצר, מעצר בית מלא, בפיקוח שלושה ערבים.
- בתשובתו של המבקש לכתב האישום, שנמסרה מפי בא כוח ביום 3.9.2013, כפר המבקש במיוחס לו בכתב האישום. בהמשך נקבע התיק לשמיעת הוכחות.
- ביום 9.10.2013, הגיש המבקש באמצעות בא כוחו עתירה לגילוי ראיה חסויה, ולאחר הדיון בעתירה שהתקיים ביום 5.11.2013, הודיעה המשיבה ביום 11.11.2013 לבית המשפט, כי היא חוזרת בה מכתב האישום נגד המבקש. לאור זאת, הורתי על זיכוי של המבקש בתיק הנדון.
- ביום 23.1.2014 הגיש ב"כ המבקש, עו"ד מיכאל עירוני, בקשה לפסיקת פיצויים לפי סעיף 80 לחוק.

טענות הצדדים

6. במסגרת הבקשה לפי סעיף 80(א) לחוק, ביקש ב"כ המבקש, עו"ד מיכאל עירוני, לחייב את אוצר המדינה לשלם למבקש פיצוי בהתאם לתקנה 8 לתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב - 1982, בסכום של 27,360.56 ₪, בגין 71 ימי מעצר של המבקש. זאת, בהתחשב בכך שהשכר הממוצע במשק עומד על 9,634 ₪, והחלק ה- 25 של השכר הממוצע, עומד על 385.36 ₪. בנוסף, ביקש לשלם למבקש הוצאות של 45,000 ₪, הוצאות הגנה ושכר טרחה, אותם שילם המבקש לעורך הדין שטיפל בתיק.
7. ב"כ המבקש טען, כי בהתאם לסעיף 80(א) לחוק, המתווה את המסגרת לזכאותו של נאשם שזוכה בדין, לקבל פיצוי על מעצרו או מאסרו, ושיפוי בגין הוצאות הגנתו, זכאי המבקש לפיצוי. לטענתו, בהתאם לפסיקה המנחה בהקשר זה (ראו: ע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל**, נו(3)73 (2002) - להלן: "**פרשת דבש**"), על מנת שתקום זכאות לפיצוי, צריכים להתקיים שלושה תנאים: הראשון, תנאי סף, כי הנאשם "זוכה בדין או לחלופין כי האישום בוטל". השני, עילת זכאות, "לא היה יסוד לאשמה" או לחלופין מתקיימות "נסיבות מיוחדות". השלישי, שיקול דעת של בית המשפט, ואלו מתקיימים לטענתו, בעניינו של המבקש. בנוסף, הפנה לספרות ולפסיקה התומכת בטענתו.
8. ב"כ המבקש טען בהגנותו, כי בעניינו של מרשו, אין מדובר בהתנהלות בזדון או בהגשת כתב אישום, בהיעדר אינטרס ציבורי, או בשל רדיפה או התנכלות. יחד עם זאת לטענתו, המשיבה התרשלה עת לא שקלה בצורה ראויה, את השיקולים שהביאו אותה בסופו של דבר לחזור בה מכתב אישום, טרם הגשתו. לטענתו, כל תובע סביר, היה צריך לצפות בטרם הגשת כתב האישום, את ה"בעייתיות" שהעלה החומר החסוי בתיק. לכך ביקש להוסיף, כי מדובר בזיכוי מוחלט, המצדיק תשלום הוצאות הגנה ופיצויים בהתאם לפסיקה שהציג.
9. עוד לטענת ב"כ המבקש, המבקש שהה במעצר, תקופה לא מבוטלת של כחודשיים וחצי, ובסך הכל 71 ימים. המבקש, בחור צעיר ונורמטיבי, ללא עבר פלילי, או תיקים פתוחים. על כן לטענתו, מעצרו של המבקש לראשונה בחייו, מעצר שווא, היווה פגיעה משמעותית בחירותו. בנוסף לטענתו, כתוצאה מתיק זה, נגרמו למבקש נזקים נוספים, ובהם: אובדן מקום עבודתו, וקושי רב למצוא עבודה לאחר שחרורו ממעצר הבית. המבקש שנאלץ לעזוב את עיר מגוריו, מאחר והתקשה למצוא מקום עבודה חלופי בבית שמש. זאת, בנוסף לפגיעה בדימוי העצמי, הסטיגמה שדבקה בו, והעובדה שנאלץ לשהות בתא מעצר עם עבריינים, בתנאים קשים, תוך דאגה מתמדת לבריאותו ולשלמות גופו.
10. מנגד, ב"כ המשיבה, עו"ד יובל קידר, בתגובה מיום 19.2.2014, ביקש לדחות את הבקשה לפסיקת פיצויים. לטענתו, אין המדובר במקרה בו "לא היה יסוד לאשמה". בנוסף לטענתו, העובדה שהמשיבה חזרה בה מכתב האישום טרם שמיעת הראיות, אינה מלמדת על כך שלא היה חומר ראיות מספיק להגשת כתב אישום. בהקשר זה, הפנה להחלטת בית המשפט בתיק המעצר, שקבע כי קיימות "ראיות לכאורה" להוכחת אשמו של המבקש. בנוסף, שב ופרט את עיקר חומר הראיות בתיק. לטענתו, לאור התשתית הראייתית

שנפרשה, היה על המשיבה להגיש את כתב האישום, ובוודאי, שלא ניתן לומר כי פעלה שלא בסבירות ובזהירות הראויה, כמבחן שנקבע בהלכה המנחה, בפרשת דבש.

11. ב"כ המשיבה הוסיף וטען, כי יש לדחות את טענת ב"כ המבקש, כי תובע סביר צריך היה לצפות את ה"בעייתיות" של החומר החסוי. לטענתו, המשיבה סבורה כי לא היה בנסיבות העניין כשל או העדר התייחסות ראויה של המשיבה לסוגיה. עוד לטענתו, הפסיקה שצורפה לבקשה, כלל אינה מתאימה לעניין הנדון. לטענתו, בית המשפט נחשף במסגרת הדיון בעתירה לגילוי ראייה בתיק לחומר החסוי, ואף שמע את הסבר המשיבה שנמסר במעמד צד אחד. לטענתו, המשיבה הודיעה בכתב על חזרתה מכתב האישום, ולא פרטה את השיקולים שהביאו להחלטה, מטעמים מובנים שלא ניתן לעשות כן, אלא במעמד צד אחד.

12. עוד טען ב"כ המשיבה, כי אין מדובר גם במקרה הנופל בגדר "נסיבות אחרות המצדיקות" מתן פיצוי כאמור. לטענתו, עילה זו בהתאם לפסיקה, מורכבת משלושה סוגי נסיבות עיקריים: נסיבות שעניינן הליכי המשפט בכללם, אופי הזיכוי ונסיבות אישיות. לטענתו, אף אחת מנסיבות אלו, אינה תואמת את עניינו של המבקש. ראשית, אין המדובר ברשלנות של המשיבה, בהתאם לנימוקים שפורטו בקשר לחלופה הראשונה של "לא היה יסוד לאשמה". שנית לטענתו, העובדה שהמבקש זוכה, אין בה די כדי להורות על מתן פיצוי, ויש להוכיח כי נגרם לו "עוול", בהתאם לפסיקה שהציג.

13. לטענת ב"כ המשיבה, שיקול הצדק הוא שצריך להנחות את בית המשפט. בנוסף לטענתו, המשיבה סבורה כי המבקש זוכה, מקום בו הראיות הצביעו עליו כמבצע העבירה, אך לאור החומר החסוי, ובשל הגנת המדינה על אינטרסים המונעים ממנה להמשיך במשפט, אין זה צודק כי הדבר יזכה אותו גם בפיצוי כספי.

14. ב"כ המשיבה הוסיף, כי בעניינו של המבקש, גם אין מדובר בנסיבות אישיות המצדיקות פיצוי. לטענתו, גם 53 ימי מעצרו של המבקש, אינם מצדיקים פיצוי. הוא ציין, כי לאחר בחינת חלופה על ידי שירות המבחן, המבקש אף שוחרר למעצר בית. עוד לטענת ב"כ המשיבה, מקום שהראיות בתיק הצביעו על המבקש, מעצרו בפועל היה קצר יחסית, ובעיקר, בשים לב לשתיקתו בחקירה, כפי שפורט בפסיקה שהציג, הוא אינו זכאי לפיצוי.

15. בדיון מיום 13.4.2014, שבו הצדדים על טענותיהם. בנוסף, התקיים דיון במעמד צד אחד, בו פרט ב"כ המשיבה את הבסיס לחזרת המשיבה מכתב האישום כנגד המבקש.

16. בתגובה משלימה של המשיבה מיום 15.5.2014, טען ב"כ המשיבה, כי בעניין בקשת ב"כ המבקש לפסוק פיצוי בגין שכר טרחה על סך 45,000 ₪, הרי שהמבקש לא הגיש קבלות או מסמכים התומכים בבקשתו. עוד לטענתו, חישוב מספר הדיונים שהתקיימו בתיק (10 דיונים סך הכל), במכפלת הסכומים הקבועים בתקנות, אינם מובילים אך למחצית מהסכום המבוקש. עוד לטענתו, המבקש שהה במעצר 55 ימים, ולא 71 ימים, כפי שטען ב"כ המבקש. זאת, בניכוי ימי המעצר לצורכי חקירה. בהמשך, בתגובה נוספת מיום

25.5.2014, הוגש חישוב שכר טרחה שערך ב"כ המשיבה, שעמד על סכום של 16,971 ש"ח.

17. בתגובה משלימה מטעם ב"כ המבקש מיום 22.5.2014, הוגש אישור של עו"ד הלוי, שייצג את המבקש באופן פרטי, על שכר טרחה בסכום של 45,000 ₪. בנוסף טען ב"כ המבקש, כי גם אם מקבלים את עמדת המשיבה לעניין גובה שכר הטרחה לו זכאי המבקש, הרי שהתשלום לפי התקנות עומד על 27,062 ₪. לעניין ימי המעצר טען, כי התקנות אינן מבחינות בין ימי המעצר לצרכי חקירה, לבין ימי מעצר לאחר הגשת כתב האישום.

דין והכרעה

18. סעיף 80 (א) לחוק, מגדיר את התנאים הבסיסיים לקבלת פיצוי מאוצר המדינה, בשל זיכוי של נאשם שהועמד לדין, או שבוטל כתב האישום שהוגש נגדו:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".

19. פסק הדין המנחה לגבי פסיקת פיצוי כאמור, אליו התייחסו גם הצדדים בטענותיהם, הוא פסק הדין בפרשת דבש. בהתאם לפסק הדין, שני תנאים צריכים להתקיים, כדי שבית המשפט יהיה רשאי לחייב את המדינה לשלם פיצויים לנאשם במשפט פלילי, ולשפוטו בגין הוצאות שעמד בהן במשפטו. האחד, שפלוני עמד לדין ויצא זכאי בדינו. השני, בהתקיים אחד מאלה: "לא היה יסוד לאשמה", או "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

20. אין מחלוקת, כי בענייננו התקיים התנאי הראשון לפיו, המבקש עמד לדין, ויצא זכאי בדינו, בטרם החל הליך שמיעת הראיות בעניינו. השאלה שנותרה להכרעה, היא האם התקיים אחד מהשניים: "לא היה יסוד לאשמה" או "נסיבות אחרות" המצדיקות מתן פיצוי.

21. בהתייחס לחלופה הראשונה - "לא היה יסוד לאשמה", נפסק בע"פ 5097/10 בוגנים נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.1.2013), (להלן: "פרשת בוגנים"):

"...על מנת להיכנס לקטגוריה של העילה הראשונה המצדיקה פיצוי והחזר הוצאות, יש צורך להוכיח כי כתב האישום הוגש מבלי שהיה לו בסיס כלשהו, או שהיסוד להאשמה היה רעוע ביותר (השוו: עניין דבש, בעמ' 106, עניין בן ברוך, שם). מדובר אפוא בסיטואציות חריגות של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר, או אי סבירות מהותית ובוולטת (ראו לגבי

החלופה האחרונה: רע"פ 4121/09 עו"ד רותם שגיא נ' מדינת ישראל (2.3.2011); (להלן: ענין שגיא)). בהכרעו בנושא זה - בית המשפט ייתן דעתו לכלל הנסיבות, לרבות אלו הנוגעות: לחקירה, להתנהלות התביעה ולהליך המשפטי עצמו. בית המשפט יתחשב בהקשר לקיומה של העילה האמורה, גם באופן זיכוי של המבקש במשפט, לשלב בו זוכה ולהנמקות שניתנו בהחלטות לעצור את הנאשם עד תום ההליכים נגדו ובהארכות המעצר שניתנו לגביו. מטבע הדברים התממשות עילה זו צפוי להיות נדיר (לפחות יש לקוות שאכן זה הוא המצב)... " (הדגשות שלי מ"ה).

22. עיינתי בחומר הראיות בתיק, שמעתי את המשיבה בדיון שנערך במעמד צד אחד, ועיינתי בהחלטה שניתנה בתיק המעצר (מ"ת 19977-07-13 **מדינת ישראל נ' קדוש**, מיום 16.7.2013) על ידי כב' השופט ר' שמיע ז"ל, ובהחלטה משלימה לגבי חלופת מעצר, שנתן כב' השופט י' נועם, ביום 8.8.2013.

23. כפי שפרט כב' השופט ר' שמיע ז"ל בהחלטת המעצר, המבקש נכח בזירה בשעת האירוע, מהסרטונים שהוצגו, עולה כי רכב הדומה לרכב השייך לאמו של המבקש, (יונדאי I20), קטן וכסוף, יצא מבית הורי המבקש, נעצר ליד הקיוסק וירה שלוש יריות. משנתפס רכבה של האם, הסתבר כי הרכב היה נגיש לאם, למבקש ולאחיו בלבד. בנוסף, נמצאו ברכב שרידי ירי רבים, וכן תרמיל שעל פי חוות דעת מומחים, הסתבר כתרמיל אקדח ברטה 82. בנוסף, בבדיקת הקליעים שנתפסו, נמצא כי יכול ונורו מאקדח ברטה 82. עוד נמצאה, גרב עם DNA של המבקש ואדם נוסף. המבקש עצמו בניגוד לאחיו, לא מסר אליבי, שתק וסרב לתת הסבר לשאלות החוקרים, ולהפריך את החשדות שהוטחו בו.

24. לטעמי, כתב האישום הוגש על בסיס ראיות לכאורה מספקות, ובהכרח ניתן לקבוע, כי היה "יסוד לאשמה" בעניינו של המבקש. בנוסף, אני דוחה את טענת ב"כ המבקש, כי המשיבה התרשלה עת לא שקלה בצורה ראויה, את השיקולים שהביאו אותה בסופו של דבר לחזור בה מכתב אישום, טרם הגשתו. זאת, בהסתמך על החומר החסוי שהיה קיים בתיק.

25. בית המשפט מנוע מלהיכנס לפרטי נסיבות המקרה, שהביאו את המשיבה לחזור בה מכתב האישום. כאמור, נסיבות אלו פורטו על ידי ב"כ המשיבה בדיון במעמד צד אחד, והיו הכרחיות להבנת התמונה הכוללת שהביאה את המשיבה בסופו של יום, לחזור בה מכתב האישום. המדובר בתיק המבוסס על ראיות נסיבתיות, שכאמור, עמדו ברף הוכחה של "ראיות לכאורה". הנתון ששלל את ייחוס התשתית האמורה למבקש, או ליתר דיוק הטיל בה ספק כפי שעלה מן הדיון במעמד צד אחד, הוא נתון שהתגלה באופן בלתי צפוי, בשלב מאוחר יחסית של ההליך, ומעיד דווקא על זהירות יתר בבחינת נתונים שונים ע"י הפרקליט המטפל, אשר בדרך השגרה אינם מובאים לידיעתו בעת הגשת כתב האישום. יוטעם כי גילוי מאוחר יחסית זה, לא נבע מרשלנות המשטרה או הפרקליטות. כאן המקום להעיר, שלו נמסרה גרסת המבקש לאירוע, והוא לא היה בוחר לשתוק בחקירתו, ייתכן שההחלטה בנוגע להגשת כתב האישום הייתה שונה. אולם, המבקש בחר לשתוק בחקירתו, והתשתית הראייתית שהייתה פרוסה בפני המשיבה, היה בה כאמור בסיס מוצק לחשדות נגדו. אכן, ייתכנו מקרים, ששתיקת חשוד בחקירה, אל מול תמונת הראיות שבידי המאשימה,

לא הייתה משפיעה על התוצאה כמו שהשפיעה בענייננו ומשקלה של השתיקה כנתון שיש להביאו בחשבון לצורך דיון בבקשת פיצוי לפי סעיף 80 עשוי להשתנות ממקרה למקרה, כפי שאפרט בהמשך. אולם, דווקא במקרה זה, ניכר כי שתיקת המבקש, הכשילה את אפשרות המשיבה להגיע לתוצאה שונה, עוד בשלב מוקדם של ההליך.

26. בהתייחס לחלופה השנייה- "נסיבות אחרות המצדיקות זאת", פסק כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 1442/12 פלוגי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.2.2013) (להלן: "פרשת פלוגי"), כי הלכה היא, כי החלופה השנייה אינה סגורה ועליה להישאר עמומה. עמימות זו פסק, מתבחרת מעט בעזרת קווים מנחים של הפסיקה, שחולקו לשלוש קבוצות המהוות רשימה שאינה ממצה, ואלו הן: נסיבות הנוגעות להליכי המשפט עצמם; טיב זיכוי של הנאשם; נסיבות אישיות של הנאשם שזוכה.

27. באותו פסק דין, כתב כב' השופט י' עמית, בדעת המיעוט, כי לצד שלוש הקבוצות, התפתחו בפסיקה מספר מבחני משנה, כגון, התנהגות המשטרה והתביעה (באופן זדוני או רשלני), התנהגות הנאשם בחקירתו או במהלך משפט (כגון נאשם ששיקר או שמר על זכות השתיקה), סוג העבירה והעונש לו הנאשם היה צפוי אלמלא הזיכוי. עוד פסק וחידש, כי קטגוריה נוספת המצדיקה בעיניו פיצוי לנאשם שזוכה, היא חשיבותה הציבורית של הלכה שנקבעה בהליך.

28. בפרשת בוגנים, נכתב בהרחבה על החלופה השנייה "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". בין היתר נפסק:

"... עילת-עוללות זו מאפשרת לבית המשפט לשקול גם שיקולים של צדק אף מקום בו 'היה (מלכתחילה) יסוד לאשמה'. כאן יש לקחת בחשבון, מחד גיסא, את הנזקים האישיים שנגרמו למבקש והיקפם, ובכלל זה - בין היתר, את מידתיות הפגיעה בזכויותיו החוקתיות. שיקול זה מדגיש את העובדה כי פסיקת פיצוי והחזר הוצאות מהווה, במקרים הראויים, גם מעין אמצעי לפיקוח ולבקרה על התביעה ויש בה כדי לשפר ולאזן את מעמדו של היחיד כלפי המדינה...מאידך גיסא, יש להתחשב - בעת השימוש בעילה זו - בשיקולים הציבוריים הנוגעים בצורך שלא להביא להרתעת-יתר של התביעה מלהעמיד אדם לדין מקום שנאספו ראיות מספיקות להגשת כתב אישום ... יש לתת ביטוי, בנסיבות המתאימות, גם לעקרון של השבת המצב לקדמותו....מושג-מפתח לענין העילה השניה הוא לפיכך "העוול" שנגרם לנאשם שזוכה -בהסתכלות כוללת ... אשר על כן אין מקום לקבוע, באופן א-פריורי, כי רק שלילה של רשיון, או של זכות מוקנית כלשהי - עקב ניהול ההליכים הפליליים, מהווה 'נסיבות אחרות מצדיקות', מעבר לנזקים הטבועים בעצם קיומו של הליך פלילי. נקודת המוצא מתמקדת איפוא בהקשר ל"עוול" שנגרם לנאשם שזוכה ובתוך כך יש להביא בחשבון גם את התנהלותו ביחס להליך וכן שיקולים אחרים שעניינם באופן טיפולן של המשטרה ושל התביעה במכלול ... יש לתת את הדעת בהקשרים אלה גם לתקופת המעצר שבה היה נתון המבקש ועל ההשפעה של עובדה זו על מצבו האינדיבידואלי. ...מבחנה של העילה 'הרחבה' הנ"ל הוא: "מבחן מאזן של צדק" - גם התוצאה הנובעת ממבחן זה, צריכה להיות מאוזנת

וגמישה יותר. עם זאת דומה עלי שראוי להבנות גם כאן את שיקול הדעת השיפוטי. לפיכך, כעניין של מדיניות, להוציא מקרים חריגים, ראוי כי הפיצוי שינתן לאדם עקב התקיימותה של עילה זו - יסוייג, בהשוואה לתרופה האמורה להינתן כאשר מוכחת העילה הראשונה...אציין כי לשיטתי, בגדרם של המקרים החריגים בהם לא יחול הסייג המוצע, יבואו נסיבות שבהן בכל זאת ראוי לפצות נאשם שזוכה, אשר תקופת מעצרו לא עלתה על תשעה חודשים וזאת בהתחשב בהשלכות אינדיבידואליות, או שיקולים מיוחדים אחרים, שיהיו תלויי-מקרה (הדגשות שלי מ"ה).

29. אעמוד בקצרה על שלוש הקבוצות האמורות, בקשר לענייננו. ראשית, לגבי נסיבות הנוגעות להליכי המשפט. לא מצאתי בענייננו, כל פגם בהתנהלות המשיבה. בידי המשיבה היו ראיות לכאורה להוכחת אשמו של המבקש, כפי שפרטתי לעיל בקשר לחלופה הראשונה. בתיק הוגשה עתירה התוקפת את תעודת החיסיון, ובהמשך לכך המשיבה חזרה בה מכתב האישום, טרם החלו להישמע הראיות בתיק מהטעמים שפורטו לעיל. זאת, בתכוף להתגלות הנתון עליו דובר לעיל, שעיתוי גילוי לא היה פרי של רשלנות מצד גורמי החקירה או התביעה. שנית, לגבי טיב זיכוי של המבקש, המבקש זוכה מהמיוחס לו בכתב האישום זיכוי מוחלט, כאמור, לאחר שמסר תשובתו לכתב האישום, ובטרם החל הליך שמיעת הראיות בתיק. אף על פי כן, לאור השלב בו מצוי ההליך, לא מצאתי כי יש ביזוי זה כל הצדקה למתן פיצוי. אין המדובר בזיכוי מלא, לאחר שמיעת הוכחות בתיק, כמו למשל בפרשת דבש.

30. שלישית, נסיבות אישיות של הנאשם שזוכה. לטענת ב"כ המבקש, המבקש ללא עבר פלילי וללא תיקים פתוחים, נעצר לראשונה ולמשך 71 ימים, בתנאי מעצר הקשים. בנוסף לטענתו, המבקש איבד את מקור פרנסתו, ואף נאלץ לעזוב את עיר מגוריו כיוון שהתקשה למצוא מקום עבודה חלופי במקום מגוריו. זאת, לצד הנזק התדמיתי והסטיגמה שדבקה בו.

31. אין ספק כי הנסיבות האישיות אותן פרט ב"כ המבקש, הן נסיבות קשות, וניכר כי ההליך בתיק, אכן הוביל לפגיעה לא מבוטלת במבקש. אולם כאמור, בהתאם לפסיקה, יש לבחון לאזן מתוך מתן משקל מודגש לשיקולי צדק, בין העוול שנגרם למבקש וההגנה על זכויותיו החוקתיות, לבין האינטרס הציבורי הכולל. בהקשר זה יש לבחון ולקבוע, האם העוול שנגרם למבקש, עובר את הרף המצדיק פיצוי כאמור. זאת כמובן, בהתייחס לאופן התנהלות התיק בענייננו, התנהלות הרשויות והתנהלות המבקש עצמו. במקרה זה, לא שוכנעתי כי העוול שנטען כי נגרם למבקש, בהתחשב בשתיקתו בחקירה כפי שאפרט להלן, אל מול התשתית הראייתית הראיות שעמדה נגדו וההתנהלות התקינה של הרשויות, גובר על האינטרס הציבורי שבאי הרתעת רשויות החקירה והתביעה מביצוע מלאכתן ומצדיק פיצוי.

32. כאמור, לכך יש להוסיף את העובדה שהמבקש שתק בחקירתו במשטרה, ולא מסר כל גרסה. לעניין משקל שתיקת החשוד בחקירה, בקשר לפיצוי, התגלעה בפרשת פלוני מחלוקת בין השופטים י' עמית, נ' סולברג, לבין השופט ס' ג'ובראן. דעת הרוב מפי כב' השופטים עמית וסולברג הייתה כי אף כי שמירה על זכותה שתיקה, איננה שוללת מתן פיצוי לנאשם שזוכה, יש לתת לה משקל, גם אם לא מכריע, בהחלטה בדבר עצם

מתן הפיצוי ושיעור הפיצוי שייפסק. לעומת זאת, לעמדת כב' השופט ג'ובראן, אין לתת משקל לשאלה, האם שמר הנאשם על זכות השתיקה במהלך החקירה והמשפט, מכיוון שמדובר בזכות יסוד של נאשם במשפטו.

33. גם בע"פ 4492/01 **עשור נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.5.2003) נפסק, כי על אף זכותו של החשוד לשתוק בחקירה, לעניין פסיקת פיצוי, יש לשימוש בה מחיר. זאת, כיוון שיייתכן ולו היה החשוד מוסר את גרסתו בחקירה, היה נמנע מעצרו מלכתחילה.

34. בסוגיית שתיקת המבקש בחקירתו, שותף אני לעמדה הרווחת, לפיה יש לתת משקל ממשי לשתיקת החשוד בחקירתו, לעניין פסיקת פיצוי. בענייננו, ייתכן ולו מסר המבקש את גרסתו, היה נמנע מעצרו. משביקש לשתוק לכל אורך החקירה, ולא אפשר למשטרה ראייה של כיווני חקירה שונים מאלו אליהם הובילו הראיות והממצאים בשטח, אין לו להלין אלא על עצמו. אבהיר ואחדד, כי לא בכל מצב, בו בוחר נאשם לשתוק בחקירתו במשטרה, יפעל הדבר כנגדו בקשר לפסיקת פיצויים. ההכרעה בסוגיה זו, היא תלוית מקרה ונסיבות. בענייננו שוכנעתי, במקרה זה, כי שתיקת המבקש, לאחר שהונחה בפניו תשתית עובדתית ברורה הקושרת אותו למעשה המיוחס לו, עמדה לו לרועץ וגרמה להתמשכות ההליך נגדו.

35. זאת ועוד, לנוכח התשתית הראייתית שעמדה בפני המותבים שהחליטו על מעצרו של המשיב ועילת המעצר שעלתה מנסיבות האישום ועובדותיו, מספר ימי המעצר אינו בלתי מידתי. לא כל שכן, שלאחר המלצת שירות המבחן, נקבעה למבקש חלופת מעצר בדרך של מעצר בית. לאור כל זאת, אין המבקש זכאי לפיצוי מכוח סעיף 80(א) לחוק.

36. לאור קביעות אלה, איני נדרש להכריע בין החישובים השונים שהגישו הצדדים, בקשר לסכום הפיצוי לעניין שכר הטרחה וימי המעצר.

37. סוף דבר, דין הבקשה לפסיקת פיצויים, על כל חלקיה, להידחות.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

**ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ד, 10 ספטמבר 2014,
בהעדר הצדדים.**